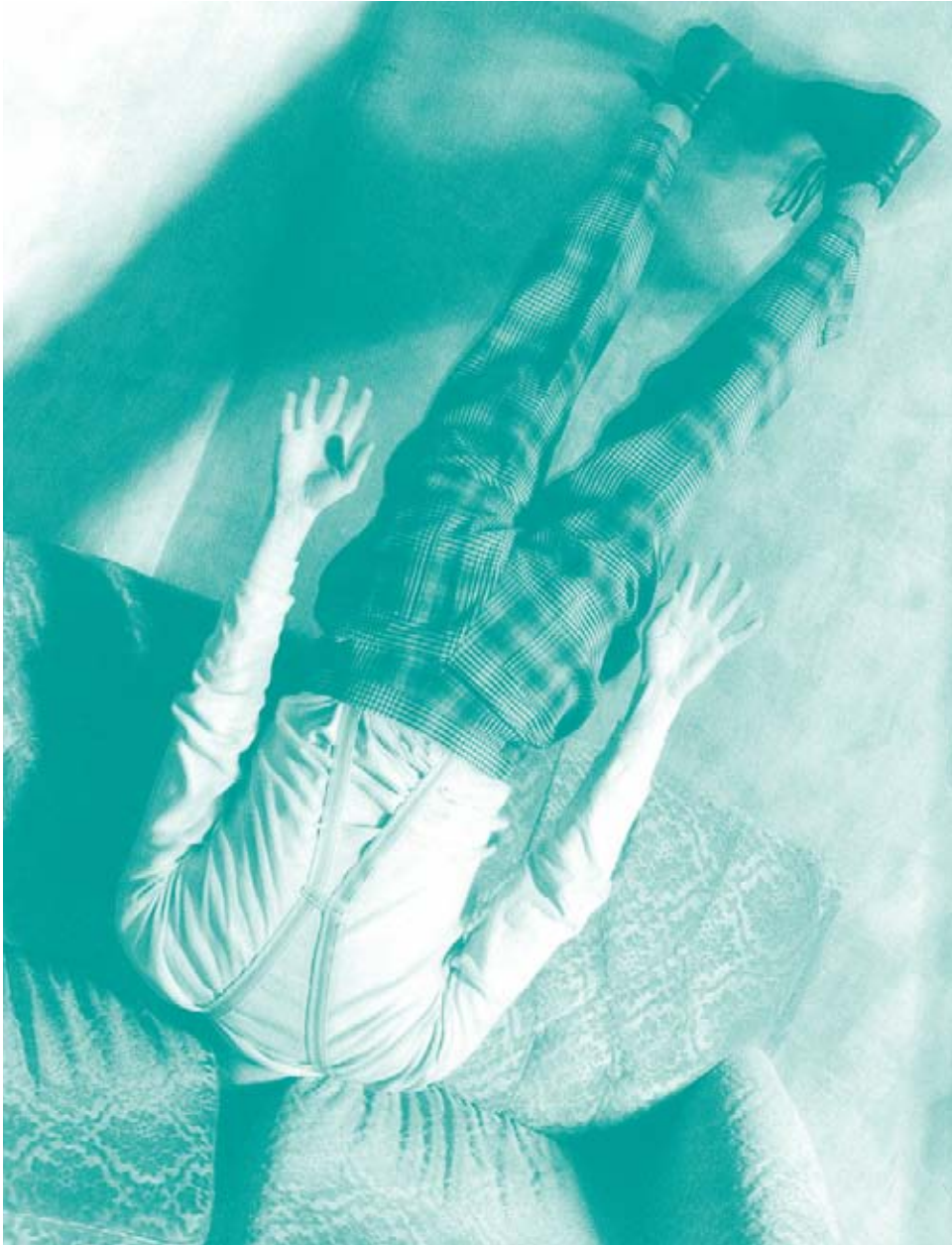

Изкуство в публичното пространство Art in Public Space
Рокада на центъра и периферията в архитектурата Center and Periphery Switch Places in Architecture
Как да съхраним старите реклами How to Preserve Old Ads

текст сивия петрова *фотография* lisa rastl

**Вили Дорнер –
Тялото в публичното
пространство**

**Willi Dorner –
Bodies in Urban
Spaces**

text by silvia petrova translation by boris deliradev photography by lisa rastl

Успявам да се свържа по Skype с Вили Дорнер вечерта преди премиерата на перформанса му *Bodies in Urban Spaces* в Истанбул. Набън вали и той току-що се е върнал в хотелската си стая от репетиция в гъжда. “Трудно е, когато трябва да се катерим по мокри стени”, казва ми той и обяснява, че превземането на един град е борба.

Австриецът Вили Дорнер е един от най-известните съвременни представители на концептуалното танцово изкуство и с проекта си *Bodies in Urban Spaces* успява да превземе голяма част от градското пространство на света. Той започва кариерата си като танцор, хореограф и видеоартист. След момент на криза като танцор Вили Дорнер започва да изучава техниката на Александър (бел. рег. – физическа техника, която съчетава различни психологически и физически упражнения) и да се занимава с психология, феноменология и танц-терапия. Следват проекти, които са съвместна работа с учени и артисти от различни области, като например архитектура, философия и медийно изкуство, видео и фотография. През 1999 г. създава групата си Cie. Willi Dorner, с която по-късно развива така наречените outdoor performances (бел. рег. – перформанси в публичното пространство).

Концепцията на *Bodies in Urban Spaces* се състои в запълването на междинните обществени пространства – именно тези места, които никога от никого не се използват – разстоянието между две сгради, между уличната лампа и стената, между два контейнера или малкия процеп между парапета и стената. Танцорите на Дорнер работят в група от около 20 души, която се движи компактно и много бързо, напомняйки терористична акция или група графити райтъри. За част от секундата те се стръпват като скулптури, сливат се със сградите или формират нейни чудати продължения, остават така неподвижни за няколко

I manage to catch Willi Dorner on Skype the night before the Istanbul premiere of his performance *Bodies in Urban Spaces*. It's raining outside and he has just returned to his hotel room after an outdoor dress rehearsal. “It's difficult for the dancers to climb wet walls,” he says and explains that conquering a city is always a struggle.

Willi Dorner is Austrian and one of today's best-known conceptual dance choreographers. His performance *Bodies in Urban Spaces* has conquered a good many of the world's cities. He started his career as a dancer, but after a crisis as a performer he took up the Alexander Technique, which combines physical and psychological exercises, and also studied psychology, phenomenology and dance therapy. This led to collaborations with scientists and artists from various fields, such as architecture, philosophy, media art, video and photography. In 1999, he founded the group Cie. Willi Dorner, with which he developed his signature outdoor performances.

The idea behind *Bodies in Urban Spaces* is to fill in those in-between public spaces – precisely those spots that are not used by anybody for anything: the gap between two buildings, between a lamp post and a wall, or a railing and a wall. The dancers work in groups of around 20, moving swiftly from one place to the next, not unlike terrorist groups or bands of graffiti artists. In a split-second, they pile up like human sculptures, fusing with the buildings or creating bizarre extensions to them. And while passersby try to figure out whether they are really people and attempt to visually untangle the individual body parts, the group breaks apart and moves on to the next position.

There is something both childlike and philosophical in Willi Dorner's art – he plays games with the urban environment, while simultaneously confronting the big existential questions of city life. His work reminds us that we have the right to freely interpret the spaces we inhabit.

минути, сякаш са залепени или нарисувани на фасадата. И докато случайният минувач се опитва да разбере дали това наистина са хора и иска да разпознае и преброи отделните части на телата, групата вече се е разтурила, за да се насочи към следващата позиция.

Нещо гетинско, но и същевременно дълбоко философско има в изкуството на Вили Дорнер – една заигравка с обкръжаващата ни действителност и същевременно една конфронтация с града като екзистенциално пространство. Дорнер провокативно ни напомня за правото ни сами и свободно да интерпретираме пространството, в което живеем.

Как възникна идеята за *Bodies in Urban Spaces*?

През 2004 г. започнах да работя в едно жилище и изпробвах различни идеи, в които изпълвах жилищното пространство с човешки тела. Искях да видя колко души се побират в една кухня, баня или един балкон. Същевременно наблюдавах и как хората, които се напояват там, изпълват пространството с мебели, т.е. мястото, което остава за човека, е това, което не е заето от мебелите. Както казва Валтер Бенямин: „Хората обзавеждат жилището си и това определя техния живот.“ Човек би трябвало всеки две години да премества мебелите и да усвоява пространството наново. Затова реших да използвам правото си на свобода на действие. В началото документирах работния процес в перформанси и фотографски изложби. Постепенно започнах да откривам такива пространства в града и да изследвам градската архитектура и ситуацията на съвременния човек в урбанистичното пространство. Възнуват ме актуалните теми от архитектурата и социологията на града: Къде е моето място в този претъпкан град?

How did the idea for *Bodies in Urban Spaces* come about?

In 2004, I started experimenting with different ideas. One of them was trying to fill an apartment with as many bodies as I could possibly fit in. I did this in every room – even in the kitchen, the bathroom and on the balcony. At the same time, I watched what furniture people brought in with them and how they arranged it, because, as Walter Benjamin says, “the way you furnish your home determines your way of life.” That’s why it’s a good thing to move your furniture around and rethink your space every two years. At the beginning, I documented this work through performances and photographic exhibitions. Gradually, my attention shifted to urban architecture and the place of contemporary people in it. The question I asked myself in *Bodies in Urban Spaces* is: where is our place in the people-packed cities we live in?

Tell us a little more about the evolution of the project.

I am currently working on movement technique and the way I use bodies in space. In Germany, for example, I added an element where the dancers interact with street furniture. I wanted to study what opportunities there are for interaction with street furniture, apart from the usual ones. It’s like language – it’s 50 percent meaning and 50 percent structure. My approach is similar to the way children interact with furniture – they see very different things in it than what we adults see.

How do audiences react to *Bodies in Urban Spaces*?

When I first presented it in Barcelona, many people were disappointed because there is no real dance in the show. They thought that dance would eventually follow, after the climbing and the figures. But this didn’t happen and most of the 400 people in the auditorium were angry and left before the performance was over. But those who stayed until the end were impressed. At the moment, the problem is that *Bodies*

Какво развитие е претърпял проектът досега?

Работя над техниката на движение, която сам разработвам, и начина, по който разполагам мялото в пространството. В Германия например гобавих към перформанса елементи от друг проект, в който танцьорите си взаимодействат с уличната мебелировка, която включва лампи, пейки, контейнери за боклук и др. Моята цел беше да изследвам какви възможности за взаимодействие ни дава този вид мебелировка извън нейната добре позната функция. Както е при лингвистите – езикът се състои от 50% значение, останалите 50% са структура. Мен ме интересува каква още може да бъде връзката на човешкото тяло с една мебел. Подходът ми прилича на този на децата, които придават на мебелите съвсем друго значение от съществуващото.

Как реагира публиката на *Bodies in Urban Spaces*?

Когато за първи път представих проекта в Барселона, голяма част от публиката беше разочарована, защото нямаше танц. Те очакваха, че хората ще се катерят някъде, ще правят някакви фигури и след това ще започнат да танцуват. Това не се случи и повечето от около 400-те зрители си тръгнаха ядосани. Но тези, които останаха до края, бяха впечатлени. Сега проблемът е, че *Bodies in Urban Spaces* вече е доста популярен и все повече хора още преди да са дошли на представлението, са запознати с него. В тези случаи гледането на перформанса придобива характера на посещение в музей. Най-хубавите моменти се получават на генералната репетиция, когато публиката се състои от случайни минувачи. Затова се опитвам да правя перформанси, които не са предварително обявени, както се случи сега, през септември в Ню Йорк.

in Urban Spaces is already well known and more and more people know what it's about before coming to see it. So coming to the show is a bit like going to a museum. The best moments usually happen during dress rehearsals, when the audience is made up of passersby. That's why we do unannounced performances, like the one we did in September in New York.

What is your rehearsal process like?

We rehearse very intensively six days a week, for about eight to nine hours a day. Before the rehearsals, we carefully plan and choreograph how many people we will need for each position – there are about 35 to 40 choreographed positions in all.

Tell me a little more about your other project, *Dance Karaoke*.

Dance Karaoke is my ironic commentary on the contemporary notion that anyone can be a star. I walk down the street and I ask people to dance for me while I record the performance with my camera. Then I show the videos in dance clubs and make “stars” out of the people I've recorded. The principle is the same as in karaoke singing – the videos are shown on a big screen and the people on the dance floor can choose which videos to play. There is a therapeutic element in this, too. It's called therapy through mirror reflection. The effect is achieved through imitating another person's movement – you must get to know them before you can do it. In this case, I don't choreograph – I simply find movements in people and put them together, using an existing show business platform.

Can you call your work “dance”?

Bodies in Urban Spaces is not dance, but it is choreography. I define choreography as staging the body in a certain place at a certain moment. That's why *Bodies* is choreography, but instead of dance you have still images and moments. And yet, when you approach the dancer who hangs between a lamp post and a wall, you see that their body is not still and that every

Как ренетираш?

Ренетирам 6 дни много интензивно, по 8-9 часа на ден. Преварително се изчислява, изпробва и хореографира колко хора къде пасват и по какъв начин става тяхното натрупване – това са от 35 до 40 позиции.

А какво стои зад идеята на другия ти известен проект *Танц-караоке*?

Проектът е един ироничен коментар от моя страна към вярата на хората, че в днешно време всеки може да бъде звезда. Вървя из улиците и моля хората да изтанцуват нещо пред камерата ми. После ги превръщам в звезди в танц-клубовете. Принципът е като при караокето – на една голяма видеостена се прожектират отделните снимки на участниците и хората от дансинга могат да изберат дали например да танцуват на клипа на Джон, или на този на някой груг. Зад това се крие и една чисто терапевтична ситуация на огледалното отражение. Да имитираш танца на някого, означава да опознаеш въпросния човек. В случая аз не хореографирам нови движения, а откривам такива у хората и ги съобщавам в едно цяло, използвайки една вече съществуваща форма от шоубизнеса.

Всъщност това, което правиш, танц ли е?

Bodies in Urban Spaces не е танц, но е хореография. За мен хореография означава инсценирането на тялото на определено място и в определено време. Затова този пърформанс е хореографиран, но танцът е заместен от една неподвижна поза или един момент на застиналост. Ако обаче човек се доближи до танцъора, който виси между уличната лампа и стената, ще види, че това тяло не е напълно застинало, а всеки негов мускул се бори, за да задържи тази позиция. Много ми е важно отдалеч тялото да изглежда като скулптура, а отблизо да се вижда и усеща, че това е физическа борба за място в града.

muscle is struggling to hold the position. It's important for me that the body looks like a sculpture from afar, but reveals physical effort – the physical effort of finding a place in the city – from up close.

How do you choose your dancers?

I look for people who are very fit physically and psychologically. Some of them are circus artists. The work requires a lot of resilience and concentration, as well as trust in oneself and in the abilities of the other dancers. We have a rule of not working with safety equipment. We make “body stacks,” in which everyone helps everyone else and relies on their own body, too. I always tell my dancers that I know what it's like to be at the bottom of a stack, with 300 kg on your back, and to have to push up all this weight with your own body. I took part in the first performances myself.

What are your next projects?

I know it'll be very hard, but I would like to try *Bodies in Urban Spaces* with a big group, something like a hundred people. I would also like to film it.

Как избираш танцьорите си?

Търся хора, които са физически и психически много силни. Някои идват от цирковото изкуство. Работата изисква много концентрация, издръжливост и силна психика, също и много доверие в собствените сили и в тези на другите участници. Правилото при нас е да не работим с никакви предпазни материали. Правим верига от хора, в която всеки помага на другия и разчита единствено на собственото си тяло. Винаги казвам на колегите си, че в първите перформанси и аз съм участвал и много добре зная какво значи да си най-отдолу, да имаш 300 kg на гърба си и да трябва чрез собственото си тяло да изтласкаш тази тежест от земята.

Какви са следващите ти проекти?

Въпреки че ще е много трудно, смятам да изпробвам Bodies in urban spaces с по-голяма група от хора, например със сто души. Предстои и филмирането на проекта.

